

മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായം നിങ്ങൾക്കു വേണമെന്ന് അറിയുക

-സാക് പുനൻ

WFTW Malayalam 7 March 2010

www.jeevamozhikal.org

കൂട്ടായ്മ എന്നത് രണ്ടു വശത്തേക്കുമുള്ള ഒന്നാണ്. മനുഷ്യശരീരത്തിലെ ഓരോ അവയവവും മറ്റ് അവയവങ്ങളിൽനിന്നു സഹായം സ്വീകരിക്കുകയും തിരികെ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയിലും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്.

മറ്റുള്ളവരാൽ ഉത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം നമുക്കുണ്ടെന്നു അംഗീകരിക്കുവാനുള്ള താഴ്മ നമുക്കു വേണം.. കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ തനിക്കാരുടെയും ഒരു പ്രോത്സാഹനവും വേണ്ട എന്നു പറയുന്നതു നിഗളത്തിന്റെ ആത്മാവാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രോത്സാഹനമുണ്ടെങ്കിൽ നാം ചെയ്യുന്ന ജോലി ഒന്നുകൂടി ഭംഗിയായി ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെന്നു നാം സത്യസന്ധരാണെങ്കിൽ അംഗീകരിക്കും. നാം ഓരോരുത്തരും പരസ്പരം പ്രോത്സാഹനം ആവശ്യമുള്ളവരാണ്.

റോമിലെ ചെറുപ്പക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു എഴുതുന്ന പൗലൊസിന്റെ മനോഭാവം ശ്രദ്ധിക്കുക “നിങ്ങളെ കാണുവാൻ ഞാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു.” തുടർന്നു പറയുന്നു “നിങ്ങളുടെ സഭയെ ശക്തീകരിക്കുവാൻ എന്തെങ്കിലും ആത്മീയവരം നൽകുവാനും അങ്ങനെ എന്റെയും നിങ്ങളുടെയും വിശ്വാസത്താൽ നമുക്കു പരസ്പരം പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുവാനിടയാകും.”(റോമ.1: 11,12). ശരീരത്തിന്റെ വിവിധ അംഗങ്ങൾ എങ്ങനെ പരസ്പരം ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുള്ള നല്ലൊരു ഉദാഹരണമാണ് നാം ഇവിടെ കാണുന്നത്. വളരെ പക്ഷതയും അനുഭവങ്ങളുമുള്ള മഹാനായ അപ്പൊസ്തലൻ തനിക്കു റോമിലെ ചെറുപ്പക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽനിന്നു പ്രോത്സാഹനം ആവശ്യമുണ്ട് എന്നു തിരിച്ചറിയുന്നു. നമുക്കും മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായവും പ്രോത്സാഹനവും ആവശ്യമുണ്ട്.

മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു ശാസനയും ഗുണദോഷവും സ്വീകരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം നാം താഴ്മയുള്ളവരായിരിക്കണം. നാം എല്ലാവരും തെറ്റുകളും കുറവുകളും ഉള്ളവരാണ്. മറ്റുള്ളവർ വളരെ വ്യക്തമായിക്കാണുന്ന ചില തെറ്റുകളും കുറവുകളും നാം കാണുന്നില്ല എന്നതാണ് ഏറ്റവും മോശമായ കാര്യം. നാം സഹായം സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ ശരീരത്തിലെ മറ്റ് അവയവങ്ങൾക്കു നമ്മെ സഹായിക്കുവാൻ കഴിയുന്നത് ഇവിടെയാണ്. നമ്മിൽക്കാണുന്ന നിഗളത്തിന്റെ ഒരംശമോ തിരുത്തൽ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരാളാവാം സംബന്ധിച്ചു മറ്റുള്ളവർ നമ്മോടു പറയുന്നില്ലെങ്കിൽ നഷ്ടം നമുക്കു മാത്രമായിരിക്കും.

പത്രോസ് ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുകാരനാകുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ ശാസിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം പൗലൊസ് വിശ്വസ്തനായിരുന്നു. മറുവശത്തു പൗലൊസ് പറഞ്ഞതു ശരിയാണെന്നു കണ്ട് പൗലൊസിന്റെ ശാസന സ്വീകരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം പത്രോസ് താഴ്മയുള്ളവനായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി മറ്റുള്ളവർ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടുകയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭ പണിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പൗലൊസ് ഒന്നും പറയാതിരിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മുതിർന്ന അപ്പൊസ്തലനെന്ന നിലയിൽ പത്രോസ് പൗലൊസിന്റെ തിരുത്തൽ സ്വീകരിക്കാതെവണ്ണം നിഗളിയായിരുന്നെങ്കിലോ സഭയ്ക്ക് എത്ര നഷ്ടമാണ് ഉണ്ടാകുമായിരുന്നത്!

നമ്മെ തിരുത്തുന്നവരോടു നാം തുറന്ന മനസ്സുള്ളവരാണോ? അതോ ഒരു വിമർശനം ആവശ്യമില്ല എന്ന സൂചന മറ്റുള്ളവർക്കു നൽകുന്ന ഒരു മനോഭാവമാണോ നമുക്കുള്ളത്? ശരീരത്തിലെ മറ്റ് അവയവങ്ങൾക്ക് ഒരു ഉപദേശവുമായി നമ്മെ സമീപിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ ശരീരത്തിന്റെ തലയായ ക്രിസ്തുവിനു പോലും നമ്മെ തിരുത്തുവാൻ പ്രയാസമായിത്തീരും.

വിമർശനത്തോടുള്ള നമ്മുടെ മനോഭാവം നമ്മുടെ ആത്മീയനിലവാരത്തിന്റെ ഒരു പരിശോധനയാണ്. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് വേദപുസ്തകം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു “ഭോഷന്മാരുടെ പ്രശംസ കേൾക്കുന്നതിനേക്കാൾ ജ്ഞാനിയുടെ ശകാരം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു നല്ലത്.” “പ്രബോധനം പ്രമാണിക്കുന്നവൻ ജീവന്റെ വഴിയിലാണ്.” “ശിക്ഷണം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവൻ പരിജ്ഞാനം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു; ശാസനയെ വെറുക്കുന്നവൻ മൂഢൻ”. “ശിക്ഷണം അവഗണിക്കുന്നവനു ദാരിദ്ര്യവും ലജ്ജയും ഭവിക്കും; ശാസന ആദരിക്കുന്നവനോ ബഹുമാനിതനാകും.” “ജീവദായകമായ ശാസന കേൾക്കുന്നവൻ ജ്ഞാനികളുടെ മദ്ധ്യേ വസിക്കുന്നു; ശിക്ഷണം അവഗണിക്കുന്നവൻ തന്നെത്തന്നെ വെറുക്കുന്നു.” “ബുദ്ധിമാനെ ഉപദേശിക്കുമ്പോഴോ അവനു പരിജ്ഞാനം ലഭിക്കും.” “വിമർശനം തള്ളിക്കളയാതെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു ലഭിക്കാവുന്ന മുഴുവൻ സഹായവും സ്വീകരിക്കുക.” “സ്നേഹിതനിൽ നിന്നുള്ള മുറിവുകൾ ആത്മാർത്ഥമായവ, ശത്രുവിന്റെ ചുംബനങ്ങളോ വഞ്ചനാപൂർണ്ണം.”(സഭാപ്ര.7: 5; സഭ്യ.10:17; 12:1; 13:18; 15:31,32; 21:11; 23:12; 25:12; 27:6)

എല്ലാ അംഗങ്ങളും കൊടുക്കുവാനും സ്വീകരിക്കുവാനുമുള്ള തന്റെ ഉത്തരവാദിത്തം നിർവ്വഹിക്കുമ്പോഴാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാം സഭ പണിയപ്പെടുന്നത്.

